

N.Y.C. TIME
זמן הדלקת נרות - 6:50
סוף זמני ק"ש - 9:24
10:00 -
סוף זמן תפלה - 11:01
דף היומי לשבת: מנחות ס"ט

בס"ד, עש"ק פ' ויקרא - שנת תשפ"ו לפ"ק

פרשת ויקרא

שאמרו לאחשוורוש: "לא על המלך לבדו עוותה ושתי המלכה כי על כל העמים ועל כל השרים אשר בכל מדינות המלך אחשוורוש" (אסתר א:טז), שהרי אחז"ל (מגילה יא.) שאחשוורוש הי' אחד מג' מלכים שמלכו בכיפה (על כל העולם כולו), ובמה שמיאנה ושתי לבוא אצל אחשוורוש לבושה בכתר מלכות, הראה אחשוורוש - שהתגאה על שמלך בכיפה, שאפילו על כיפת אשתו לא שלט, וכדי בזיון וקצף].

ולפי מה שמובא בספרים שהבית היהודי הוא כמקדש מעט ושולחנו של אדם מכפר כמזבח, יובן שפיר איך שהחתן נחשב ככהן. והכלה הצנועה, הרי דרשו במדרש (במ"ד פכ"א:ג): "כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה" - מכאן אמרו, אשה שהיא מצנעת עצמה, אפילו היא ישראלית, ראוי היא שתנשא לכהן ותעמיד כהנים גדולים, שנאמר: "ממשבצות זהב לבושה", עכ"ל. ועיין ביומא (מו.) אודות קמחית שזכתה להעמיד שבעה בנים ששימשו בכהונה גדולה בזכות הצניעות שלה.

יה"ר שיוזכו החתן והכלה לבנות בית נאמן לשם ולתפארת, ויקייים בהם הברכה שנתן הגאון רב מאיר שמחה זצ"ל, בעל האור שמח, לחתן שהי' כהן [נאמנם, לפי שביארנו כל חתן הרי הוא בגדר כהן]: "וקמץ כהן ממנה מלוא קומצו" (ויקרא ה:יב), והכוונה היתה למה שאחז"ל (ברכות ח.) במערבא, כי נסיב איניש איתתא אמרי לי' הכי: 'מצא' או 'מוצא' - "מצא אשה מצא טוב", או "ומוצא אני מר ממות את האשה".

והברכה היתה שהחתן הדומה לכהן יזכה לתיבה שיש בה שני 'קמצים' - והיינו "מצא אשה מצא טוב", ובקרוב יה"ר שנזכה כולנו להגשמת נבואת ישעיה': "שוש אישיש בה' תגל נפשי באלקי וגו' כחתן יכהן פאר וככלה תעדה כליה" (ישעיה' סא:י).

"ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר" (א:א). בס' כמוצא שלל רב איתא: תמה הג"ר ישראל זאב קראסוצקי מקראקא, לכאורה סגנון הלשון קשה, לפי הסגנון הנכתב בכל מקום, צריך הי' להיכתב כאן "ויקרא ה' אל משה וידבר אליו מאהל מועד לאמר" [שהרי כפי שנכתב עתה, לא מבאר הכתוב מי קרא אל משה?]

והוא מיישב ע"פ דברי בעל הטורים: אל"ף ד'ויקרא' זעירא, שמשא לא רצה לכתוב אלא 'ויקר' כדרך שנאמר בבלעם, כאילו לא נראה לו ה' אלא במקרה, וא"ל הקב"ה לכתוב גם האל"ף, וכתבה קטנה.

ועפ"ז יש מקום לומר, שמשא רבינו אמנם רצה לכתוב 'ויקר' כדרך שנאמר בבלעם, כדי שיהי' מובן מזה שהקב"ה נראה אליו בדרך מקרה. ועדיין לא חפץ משה לכתוב לגבי עצמו בדיוק כפי שנכתב לגבי בלעם - 'ויקר ה' אל בלעם', ועל כן שינה ולא כתב בתחילה אלא

"ויקרא אל משה" (א:א) [לכבוד שמחת נישואין]. בשבת זו אנו מתחילים ספר ויקרא שנקרא 'תורת כהנים'.

והנה תואר כהן יש לו שני מובנים: א) אדם שבא מזרע אהרן הכהן. ב) שר וחשוב, כמו: "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים" (שמות יט:ו), ופירש"י: שרים, כמה דאת אמר "ובני דוד כהנים היו".

והנה, במדה מסויימת, כל חתן דומה לכהן מפאת חשיבותו. וכן כתוב: "כחתן יכהן פאר" (ישעיה' סא:י). ופירש"י: כחתן אשר ילבש לבושי פאר ככהן גדול.

ולאידך גיסא מצינו שכהן דומה לחתן. כיצד? בעבודת יה"כ אנו אומרים: "כחסד הניתן על פני חתן - מראה כהן". והכוונה לחוט של חסד שמשוך על פניו, וכמו שדרשו על אסתר (מגילה יג.) חוט של חסד משוך עליה. וכן אמרו (כתובות יז.) כלה נאה וחסודה, ופירש"י: חוט של חסד משוך עליה.

והנה, על הפסוק בריש מגילת אסתר: "בשנת שלש למלכו עשה משתה וגו'" (א:ג.) כותב האבן עזרא חידוש גדול, וז"ל: רבים אמרו כי עשה משתה בעבור שחשב כפי חשבונו וראה שלא יגאלו ישראל (מגילה יא:). ויש אומרים, ששקט ממלחמות. ויש אומרים שנשא ושתי - והוא הישר בעיני, עכ"ל.

לפי ההסבר השלישי יוצא שמשתה אחשוורוש הי' כעין "שבע ברכות", אלא שבמקום שבוע אחד נמשך המשתה ק"פ יום ועוד שבוע אחד, וביום השביעי של השבוע האחרון, נהרגה ושתי. ולפי דברי האבן עזרא יובן מה שדרשו חז"ל (מגילה יב.) על הפסוק: "ואת יקר תפארת גדולתו" (אסתר א:ג.) - מלמד שלבש בגדי כהונה [גדולה, עיין במדרש אסתר (עה"פ ג"ג ושתי המלכה)].

והנה, לפי הפשט הראשון שהוא מדברי חז"ל, מכיון שטעה בחשבון וחשב שכבר לא ייגאלו עוד, לכן הוציא את כלי המקדש ולבש בגדי כהן [גדול] להראות שאינו ירא.

אמנם, לפי הפירוש השלישי שמצא חן בעיני האבן עזרא - שעשה אחשוורוש משתה על שנשא ושתי והי' חתן - אפשר לומר שחשב אחשוורוש: מה שחתן דומה למלך אינו מעלה גדולה אצלי שהריני תמיד מלך, וא"כ אין כאן חידוש אם אלבוש בגדי מלכות. א"כ מה יש ללבוש לכבוד החתונה? אפשר לומר שמכיון שכתוב: "כחתן יכהן פאר" - וחתן דומה לכהן גדול, וכמו שפירש רש"י: כחתן אשר ילבש לבושי פאר ככהן גדול, לכן החליט אחשוורוש ללבוש בגדי כהן גדול.

אגב: לפי ההסבר השני שמביא האבן עזרא, שסיבת המשתה היתה על ששקט ממלחמות, אפשר להבין (בדרך צחות) את מה

"ויקרא אל משה", וכתב את ה' אחרי 'ידבר', "וידבר ה' אליו". זה פשרו של השינוי בלשון הפסוק.

"ושחט את בן הבקר לפני ה' והקריבו בני אהרן הכהנים את הדם וזרקו את הדם על המזבח סביב אשר פתח אהל מועד" (א:ה). בספר יקרא דאורייתא מובא מס' עלי ציון: 'אשר פתח אהל מועד' פירש"י: ולא בזמן שהוא מפורק. והוא מתורת כהנים 'אשר פתח אהל מועד' ולא בזמן פירוקו, ולא בזמן שגלל הרוח את היריעה.

וקשה, שהרי איתא (זבחים סב.), א"ר יהושע שמעתי מקריבין אע"פ שאין בית. וא"כ קשה מדוע אי אפשר להקריב קרבנות כשהמשכן מפורק?

וי"ל דשאני במהותו דין משכן מדין מקדש, דקדושת מקום המזבח במשכן נובעת מעצם המשכן, שהרי למקום עצמו לא ה' שום קדושה, שהרי את המשכן העמידו ופירקו בעת המסעות במדבר, דכל פעם במקום אחר. וגם משנכנסו לארץ ועד שבנו את ביהמ"ק לא עמד המשכן תמיד באותו מקום. ומכאן דלא המקום גורם את קדושת המשכן, אלא הבנין עצמו, דהיינו הקרשים האדנים והיריעות. ולכן כאשר ה' המשכן מפורק אי אפשר ה' להקריב על המזבח. משא"כ במקדש לאחר שנבנה, דקדושת המזבח ומקומו הוי קדושת עולם, דהמקום גורם. וא"כ שפיר מקריבים אפי' כשאין בית.

'טאג פון נעננים' (April Fool's Day)

בס' יידיש - השפה הקדושה, כותב הג"ר דוד קאהן שליט"א, מרא דאתרא דק"ק גבול יעב"ץ בברוקלין: שמעתי מהרב יעקב רייזמאן שליט"א, חתנו של הג"ר מרדכי גיפטער זצ"ל ששמע מהרבנית שרה מרים, בתו של הגר"א מטעלז זצ"ל, שכך היו מכנים יום ראשון של החודש אפריל [וזה מפורסם בעולם], והוא מפני שלפי טעותם של הגוים לתפוס סוף דעצמבער לזמן לידתו של אותו האיש, נמצא שאמו נתעברה ביום ראשון של אפריל, ואין לך הערמה גדולה מזו, שרק שוטים מאמינים שלא זינתה (וכן אומרים בשם החידושי הרי"מ).

הרבנית סיפרה שכשהיתה קטנה, ביקש ממנה אביה לקרוא לבחור שיבוא לביתו, וכשהגיע הבחור שלח אותו חזרה מבלי לדבר עמו. וכששאלה מאביה לפרש הדבר, אמר שרצה לנהוג מנהג יהודים לעשות מהשהוא ביום זה שהוא 'יום של שוטים', הרי שתפס שהמקור לקרוא הראשון של אפריל שם זה בא ממקור יהודי.

אמנם לפי ספרי היסטורי, בא הכינוי ממה שהיו נוצרים שתפסו שיום זה הוא ראש השנה שלהם מסיבה זו שהעיבור נתהווה ביום זה, ולא קיבלו הלוח של האפיפיור גרעגארי, ומטעם זה כינו אותם כשוטים, וקראו היום שתפסו לראש השנה 'יום של שוטים'.

בענין קריאת התורה בשמו ובשם אביו

במדרש (ויקרא פ"א:ג) לאחר שנמנו כל עשרה שמות של משה, כתוב: אמר לו הקב"ה למשה, חייך, מכל שמות שנקרא לך, איני קורא אותך אלא בשם שקראתך בתי' בת פרעה - "ותקרא שמו משה" (שמות ב:י) - "ויקרא אל משה" (ויקרא א:א).

ובמדרש תנחומא (ישן סי' ב') ע"פ: "ויקרא אל משה", איתא: אף

משה לא עלה עד שקראו הקב"ה - "ויקרא אל משה".

הבה נעיין בדיני ומנהגי קריאת העולה לתורה. מדברי כמה ראשונים מוכח שהמנהג ה' לקרוא לעולה בתורה בשמו ובשם אביו. ד.מ. - בתרומת הדשן (סי' נ"א) ובעוד כמה ראשונים דנו אודות מי שאביו מומר, כיצד יקראוהו לתורה. שמע מינה שהיו קוראים את העולה לתורה בשמו ובשם אביו.

בספר המחכים (עמ' 22) איתא: ואם יש כהן יאמר: 'כהן קרב פלוני ברבי פלוני הכהן', ואם אין כהן יאמר: 'אין כהן קרב ישראל ר' פלוני בר' פלוני'.

אמנם, בכמה ראשונים מצינו שנהגו לקרוא את העולה לתורה רק בשמו: בכליבו (סי' כ') איתא: אם יש שם כהן, קורא ראשון ואומר החזן כהן קורא, יעמוד רבי פלוני הכהן, ואם אין שם כהן, קורא במקומו ישראל, ואומר החזן, ישראל קורא במקום כהן, יעמוד רבי פלוני במקום כהן וכו'.

ובשו"ת המיוחסות להרמב"ן (סי' קצ"ז) איתא: ואפילו יאמר הש"ץ יעמוד ר' פלוני אע"פ שהוא לוי, אין זה מוציא מידו פגם.

בקריית ספר להמאירי (מאמר ה' ח"א) כתב: ועכשיו נהגו לקרות באיזה מקום שירצה אלא שהחזן קורא, יעמוד ר' פלוני אע"פ שהוא לוי, מראשונים אלו חזינן שהיו קוראים את העולים בתורה בשמם ולא בשם אביהם.

ובשו"ע בהל' קריאת התורה (או"ח סי' קל"ה סע' י"א) איתא: יש מי שאומר שאם קרא החזן כהן או לוי ואינו שם, לא יקרא לאחר בשם משום פגמו של ראשון, אלא אחר יעלה מעצמו, עכ"ל. הרי מוכח שהיו קוראים את העולים בשמם.

וכן משמע מהרמ"א בסי' קל"ט (סע' ג') שכותב: ואין החזן עולה רק כשהסגן אומר לו לעלות, אבל אין קורין לו בשמו כמו שאר העולים שקוראים אותם בשמם - פלוני בר פלוני. וממשיך הרמ"א: ומי שאביו מומר לעבודת כוכבים קורין אותו בשם אביו אבל לא בשמו לבד, שלא לביישו ברבים (תה"ד סי' נ"א וספרי חסידים) וכו'.

ועיין בדרכי משה (סי' קל"ה סק"ח) שכותב: ובמרדכי שם כתב עוד דאין חובה לקרות פלוני הכהן אלא שנהגו כן לקרות בשם הקרואים משום דילמא אתו לאינצויי, מכל מקום אינו חובה להזכירו, ואפילו שמו אין צריך להזכיר אלא ברמז לו שיעלה, עכ"ל. וכן כתב אור זרוע (הל' שבת סי' מ"ב) דאינו אלא מנהג מה שקורין פלוני כהן, ובימי התלמוד לא היו נוהגין כן.

ובדרכי משה (סי' קל"ה סק"א) איתא: לעיל סימן קל"ה כתבתי דאין צריך לקרוא לעולה בשמו אלא ברמז בעלמא סגי. מיהו המנהג הפשוט בכל מקום לקרות יעמוד פלוני בן פלוני.

ועיין בשו"ת חיים שאל להגאון חיד"א זצ"ל (ח"א סי' י"ג) שכתב: בעיר הקודש ירושלים ת"ו [תבנה ותכונן] לא נהגו שהש"ץ קורא לעולה בשמו בקול רם כמנהג חוץ לארץ, רק השמש, עד שלא סיים העולה שהוא קורא בתורה הולך אצל יחיד אחד ואומר לו שיעלה, ואם היחיד אינו רוצה לעלות מחמת איזה סיבה אומר לשמש שיקרא לאחר, וזה מצוי הרבה, וזו תקנת הראשונים שלא יהי' בכלל הקורין אותו ואינו עולה [שאמרו עליו בגמ' (ברכות נה). שדבר זה מקצר ימיו של אדם] וזמנין שאינו רוצה לעלות לטעם ידוע אצלו, ואם היו קורין בשם ה' מוכרח לעלות ונמשכו קפידות, להכי תיקנו שלא יקרא לעולה הש"ץ, רק השמש יודיענו בינו לבינו, ואם רוצה שלא לעלות - אינו עולה, וכן המנהג פשוט כידוע וכו', עכ"ל.

בספר בשבילי הפרשה (עמ' קכ"ט) איתא: לפני כמאה וששים שנה כשהתחילו בגרמניא הרפורמים לשנות את הנוסחאות המקובלות בסדרי התפילה והקריאה בתורה בציבור, ביטלו את המנהג לקרוא בשם העולים לתורה, למיזעדים לעליה לתורה חילקו שלטי עץ או מתכת ועליהם חרותים השמות כהן לוי ישראל רביעי וכו'. בשו"ת דברי מרדכי (סי' ט"ז) מביא שנימוקם של אלו הרפורמים לביטול מנהג זה אין ידוע לנו, ויתכן שבגרמניה ואירופה לא נקראו עוד בשמות העבריים אלא בשמות לועזים בכדי להדמות לסביבה של הנכרים. שומרי היהדות הנאמנה התנגדו בחריפות לביטולו של המנהג העתיק לקרוא את העולה לתורה בשם, הם ראו בו שאיפה לחיקוי ארחות חיי הגויים וביטול היחוד היהודי המתבטא בשם היהודי (עי' בספר צרור החיים להרב אברהם לוינשטאם אמשטרדם תק"פ).

ועיין בספר הקריאה בתורה והלכותיה (פט"ז הערה ח') שכותב: ובדברי האחרונים מצינו שהקפידו מאד בדבר שלא לשנות ממנהג זה, עי' בשו"ת אבני נזר (חומ"ס סי' ק"ג) שכ' שהמנהג לקרוא בשמות לעלות לתורה יסודו בהררי קדש כנודע למביני מדע, ובשו"ת ישועות מלכו (סי' י"ב) כ' ג"כ שאין לשנות מנהג זה בשום אופן [מכתב זה של האבנ"ז והישועות מלכו היה מיועד לקהילה אחת שרצו כמה מאנשי הקהילה לשנות את המנהג שהיה נהוג מימי קדם שהיו קוראים לעולם בשמותם, ומיחו בזה תוקף, וא' מטעמיהם היה שכיון שהאנשים היו רגילים להקרות או בשמות לעז, והעת היחידה בה היו נקראים בשמותיהם היהודיים היתה בעת העליה לתורה, ונפ"מ בשמות אלו גם לענין גיטין. לכן, יש לנהוג לקרותם בשמם, עיי"ש]. וכ"כ בשו"ת ארץ צבי (פרומר, ח"א סי' צ"ז).

ועי' בשו"ת בית יצחק (דאנציג, תורת המנהגים סי' כ"א) שהאריך לחזק מנהג זה שנהגו לקרוא לעולה לתורה בשמו ובשם אביו.

וע"ע בס' צרור החיים להגמרה"א לוינשטאם בשו"ת ונגנותי ינגן שהאריך לתקוף את אותם המתחדשים שרצו לשנות מן המנהג ולהנהיג שא"צ לקרוא לעולה בשמו, וכ' שודאי באותם מקומות שנהגו שלא לקרוא לעולה בשמו שאין להם לשנות ממנהגם, אבל באותם מקומות שנהגו להעלות לעולה בשמו ובשם אביו ודאי שחייבים לנהוג כן, וכפי שמשמע מדברי המחבר (סי' קל"ה סע' י"א) והרמ"א (סי' קל"ט סע' ג'). וע"ע בשו"ת בנין ציון החדשות (סי' קע"ב), ובשו"ת מנחת אלעזר (ח"ד סי' מ"ט), ובשו"ת ציץ אליעזר (חי"ז סי' ט"ז) מש"כ בזה.

ועיין בס' בשבילי הפרשה הנ"ל שכותב: ואח"כ מצאתי שכך כתב

בתשובות והנהגות (ח"ב סי' צ"ח) דכל המשנה ידו על התחנתונה אף שמזכירין את השם הפרטי ואף שנמצאים בישיבה ויודעים שם משפחתו של העולה לתורה צריכים להזכיר גם שם האבא, וכך מביא בשם החזון איש זצ"ל באגרותיו לקרוא בשם האב דוקא.

ומובא בס' אורחות רבינו (ח"א עמ' ע"א) כשהיה גבאי שלא רצה להזכיר שמו של הגר"י קנייבסקי זצ"ל היה הוא עצמו אומר שמו ושם אביו. וכתב בס' מחולת המחנים (סי' ח') דאף דיש מקום לטעות בדברי הדרכי משה שהביא בשם המרדכי שאין חובה לקרוא בשם, גם ברמזיה סגי אלא שנהגו כן, ולכאורה משמע מזה שאין צריך. אמנם זה הוא טעות גדול, דכיון דמסיים המרדכי 'אלא שנהגו כן' וא"כ ממילא הרי הוא חובה מצד המנהג, דהרי כל העוקר מנהג ישראל עובר באיסור תורה (עי' שו"ת דברי ישראל או"ח סי' נ"ה, שו"ת הלל אומר סי' פ"ד, ועוד).

על החיוב שהגבאי ידקדק היטב בשמות העולים, עיין בשערי אפרים (שער א' סע' ל"ה) שכתב: 'כל מי שיודע בטיב גיטין יודע שלפעמים נצמח מבוכה גדולה מקריאת הש"ץ לתורה, לפי שבגט צריך לכתוב שם המובהק של המגרש, ועושי עיקר משם הקודש שעולה בו לתורה וחותם בו, ומחמת זה נופלים ספיקות הרבה כשהקריאה הוא בשינוי ממה שרגיל לחתום, או משם המקובל שרגילים בו משפחתו, ועי"ז צריך לבוא לידי ב' גיטין מלבד טורח רב ממשא ומתן בין בעלי הוראה. ויארע לפעמים שיבוא ג"כ לידי עיגון או קרוב לעיגון, כידוע לרגיל בספרי שו"ת המדברים בזה. ולכן ראוי לחזן לדייק בשם לכל קוראין אשר יקראוהו באמת כאשר הוא שמו ושם אביו האמיתי, ולא יסמוך על דמיונו לבד רק לחקור ולידע כי כן שמו המובהק שרגיל לחתום ורגילין בני משפחתו בשם זה לשם מובהק", עכ"ל. ועיי"ש ובסע' ל"ו שהביא כמה מן השמות שפעמים שטועים בהם עיי"ש, וכ"כ גם בסדור בית יעקב בהל' קריאת התורה (דיני הוצאת ס"ת אות כ"ג).

הבה נסיים בסיכום ענין הנוכחי כפי שמובא בס' הקריאה בתורה והלכותיה (פט"ז סע' ב') מן הדין אין צריך לקרוא לעולה בשמו אלא מספיק שמרמז לו שיעלה, וכן יש שנהגו בקהילות בני ספרד שהגבאי אינו קורא לעולה בשמו, אלא מודיע קודם הקריאה לכל אחד מן העולים לאיזה מן העליות יעלה, ואח"כ מכריז 'יעמוד כהן', 'יעמוד לוי', 'יעמוד שלישי', וכן הלאה בכל העליות. ומנהג בני אשכנז הוא לקרוא לכל אחד מן העולים בשמו ובשם אביו, והיינו שקוראים 'יעמוד פלוני בן פלוני' ואין לשנות את המנהג. ויש לגבאי לדקדק היטב בשם העולים שלא יחליפם בשם אחר.

לז"נ מורי ורבי הגאון הרב אברהם יעקב בן הרב מאיר הכהן פאם זצ"ל - נפ' כ"ח מנחם אב תשס"א
לז"נ ר' בנימין בן הרב ר' מרדכי ז"ל שור
לז"נ מרת עטא שרה בת ר' בנימין ע"ה - נפ' כ"ג אדר א' תשס"ח

TORAH LODAAS

PARSHAS VAYIKRA
© COPYRIGHT 2026
BY RABBI MATIS BLUM Z"L

לז"נ אסתר בת שלמה זלמן שטרן ע"ה

רוחמה ליבא בת רבקה לרפו"ש
צביה חיה בת לאה ברעניא לרפו"ש

“ואם נפש אחת תחטא ... בעשתה אחת ממצות ה' אשר לא תעשינה” (ד: כז)

“And if a soul will sin ... by violating one of the commandments of Hashem which should not be performed ...”

Some Meforshim explain homiletically, that one can be guilty of performing Mitzvos - if he performs them with the wrong intentions, or goes about doing them in an incorrect manner. [For instance, if he gives charity to a poor person, but humiliates him in the process.] This is what is meant by the words: “בעשותה אחת ממצות ה' אשר לא תעשינה” - When he performs one of the Mitzvos of Hashem in a manner in which they should not be performed.

A story is told about two people who were discussing their spiritual status. One said to the other, “What will we do with all of our *Aveiros*?”

His friend replied, “I'm not so perturbed about our *Aveiros* - *Teshuva* was made to rectify them. What concerns me is our Mitzvohs - how can we come before the Heavenly Court with such tarnished and impure Mitzvos ...”

“אדם כי יקריב מכם קרבן לה'” (א: ב)

“When a man among you brings a sacrifice to Hashem ...”

Chazal (Chullin 5a) tell us that the word *Mikem* comes to exclude a *Mumar*. We may not accept the Korbos of a Jew who has rejected certain key aspects of the Torah.

Why is it that we reject the offering of a *Mumar* but accept the Korbos of an *Akum* (idolator)?

The *Ralbag* explains that there is a fundamental difference between the two cases. An *Akum* was never close to Hashem and never had any connection to true spirituality. Therefore, if he breaks from his past and shows a desire to elevate himself by offering a sacrifice to Hashem, we must accept it.

On the other hand, a Jew who had been close to Torah and divorces himself from its teachings and precepts demonstrates that he is headed in the wrong direction. It is for this reason that we refuse his offering until he repents

and proves through his actions that he is on the path of spiritual elevation.

“אם עולה קרבנו” (א: ג)

“If his sacrifice is an *Olah*...”

Why does the Torah describe the *Olah* as the first of the sacrifices?

Rabbeinu Bachya explains that Chazal tell us that the *Olah* comes to atone for improper thoughts, while other *Korbonos* atone for sinful deeds. Therefore, since improper thoughts always precede improper actions it is only appropriate that the *Korbon Olah* be mentioned before the other sacrifices.

HALACHIC DISCUSSIONS

(not to be relied upon for Halacha L'Ma'aseh)

The Shulchan Aruch (O.C. 180:5) writes that it is customary to cover the knives during Birkas Hamazone.

One of the reasons, cited by the Mishna Berura in the name of the Beis Yosef, is that since the table is like the *Mizbei'ach*, and just as metal which is used to shorten the lifespan of people has no place on the *Mizbei'ach*, which is made to lengthen them, so too, metal knives should not be on the table while we are praising Hashem at the table.

The other reason is because it once happened that when a person recited “ויבנה ירושלים”, he was so distraught by the fact that Yerushalayim had been destroyed that he killed himself with a knife that was on the table.

Is it necessary to remove [or cover] the knives when reciting “Al Hamichya” which also mentions Yerushalayim?

The Eishel Avrohom (180) says that it is not necessary, because only Birkas Hamazone emphasizes “on this table that we ate upon”.

The Salmas Chaim (187) agrees that it is not necessary since the unfortunate incident took place while the person was reciting Birkas Hamazone.

QUESTIONS OF THE WEEK

- 1) Where a female animal may be brought as a sacrifice, is it permissible to bring a pregnant animal?

- 2) Is it permissible to accept *Korbonos* from gentile idolators?
  - 3) Is it permissible to accept sacrifices from a Jew who worships idols?
  - 4) If one appoints an agent to bring a sacrifice, does the agent perform *Semicha*?
  - 5) Which Bracha - other than those in Tefilla - do we recite in place of a sacrifice brought in the Beis Hamikdash?
  - 6) Which *Korbonos Yochid* do not require *Semicha*?
  - 7) Which *Korbonos Tzibbur* do require *Semicha*?
  - 8) How did Moshe know that he should wait until being called by Hashem before entering the Mishkan?
  - 9) When did the event described in the first Posuk in Vayikra occur?
  - 10) How does Parshas Vayikra conclude with an unpleasant phrase "*L'ashma Ba*" - "to be guilty"? [The Rema (Orach Chaim 138) writes that one should begin and conclude each Aliya with a *Davar Tov*?]
  - 11) Which types of trees were used for the wood of the *Mizbei'ach*?
  - 12) Since one's table is compared to the *Mizbei'ach*, what should not be done on one's table?
  - 13) From which letter in this week's Sidra did Moshe merit the *Karnei Ohr* that radiated from his face?
- 9) On the day that Moshe erected the Mishkan - Rosh Chodesh Nissan (see Sifri Zuta, Naso 7:11; Ramban, Vayikra 8:2, and Seforno 1:1).
  - 10) Many explanations are given. The Teshuvos Rav Pe'alim (IV:42) writes that in our times in which each person called to the Torah recites a Bracha before and after his Aliyah, the concluding Bracha is considered a *Davar Tov* (also see Pardeis Yoseif Vayikra 5:41).
  - 11) Fig, *Egoz* (a nut tree) and olive (see Tomid 2:3).
  - 12) One may not kill a Kina (louse) on it (Sha'ar Hatziyunim 167:26), do anything *Ma'us* (disgusting) on it (Aruch Hashulchan O.C. 167:12), place anything *Ma'us* on it (Siddur Horav, beginning of Hilchos Birkas Hamazone), or allow children to step on it (Sefer Chassidim 920). See Piskei Teshuva 167:6).
  - 13) According to the Midrash (Shmos Rabba 47:6; Tanchuma, Ki Sisa 37), Moshe had a little ink left over after he wrote the Torah, and he touched his head with it. The Rama Mi'Pano (Ma'amar Aim Kol Chai II:36) writes that the extra ink was from the Alef of the word "Vayikra" that Moshe wrote small (because of his humility) and that ink that touched his head caused it to radiate.

NOW AVAILABLE

The sefer **נר מתהיהו** is available for purchase:

- in seforim stores
  - via shipping by emailing torahlodaas@gmail.com
  - by picking up in Monsey, Queens, or Lakewood.
- Please be in touch via email.

The sefer **מצא טוב** on **שמחות** and the set of Torah Lodaas volumes 1-5 are available for purchase. Email to purchase.

Due to many practical considerations, Torah Lodaas is only available through e-mail. Anyone who wishes to dedicate an issue or receive Torah Lodaas is asked to send his name and e-mail address to: TorahLodaas@gmail.com

*The material for this issue has been reprinted
from previous years*

ANSWERS

- 1) A pregnant animal may be sacrificed (Rambam, Hil. Ma'asei Hakorbonos 1:19).
- 2) It is permissible to accept *Korbonos* from non-Jewish idolators (ibid. 3:2).
- 3) It is forbidden to accept *Korbonos* from Jewish idolators (ibid. 3:4).
- 4) A *Shl'iach* does not perform *Smicha* (ibid. 3:8).
- 5) *Birkas Hagomel* is recited in place of the *Korbon Toda* (Rosh, Brachos 9:3).
- 6) Bechor, Ma'aseir and Pesach (Mishna, Menachos 92a).
- 7) *Par He'lam*, and *Se'ir Hamishtalei'ach* (ibid).
- 8) From the fact that he was not allowed to ascend Har Sinai until Hashem called him (Targum Yonoson, Vayikra 1:1).